

ZGODBA DEČKA NANGIRA IZ KENIJE

Ejoka!

Moje ime je Nangiro. Star sem okoli 12 let* in živim z očetom, babico, dvema bratoma in sestro. Mama je umrla lansko leto. Za družino sedaj skrbita stara mama in sestra, ki je bila lani stara 18 let. Živim v severnem delu Kenije in pripadam plemenu Turkana.

Iz fotografij lahko vidite, da je naša dežela zelo suha in prašna. Pri nas je celo leto zelo vroče in prejmemo zelo malo padavin.

Smo pastirska družina. Živali so nad vse pomembne za naše preživetje. Za Turkance je značilno, da imamo kamele in krave, vendar so koze bolj žilave in lahko preživijo z manj trave. Trenutno imamo 2 kozi, ki moji družini pomenijo vse. Moja naloga je, da skrbim zanje.

Od doma odidem ob 7h zjutraj in odženem koze vsaj do koščka trave ali grmovja. Če imajo koze dovolj hrane, dobimo mleko, ki je za nas zelo pomembno. Skrb za koze je težko delo zaradi sonca, peska in vročine, vendar sem ponosen, da imam tako odgovorno delo in lahko pomagam svoji družini.

Imeli smo več koz, vendar so nam med lansko sušo skoraj vse poginile. To je bilo zelo težko leto za nas. V žgočem soncu sem s svojo čredo več ur iskal brano zanje, vendar je bil povsod le prah in pesek. Tudi 1 kilometer oddaljena reka je čisto presahnila.

Oče mi je povedal, da je bila naša dežela vedno suha, vendar ko je bil mojih let, je bilo življenje lažje. Bilo je več padavin in veliko več drevja, ki je rodilo sadje za ljudi in živali. Teh dreves že dolgo ni več.

Moj oče je vodja naše skupnosti in zelo veliko ve, vendar ne zna razložiti, zakaj se je vreme tako spremenilo. Pomaga tudi pri razdeljevanju hrane v res težkih časih. Skrbi, da ljudje, ki resnično potrebujejo pomoč, dobijo nekaj koruzne moke in olja za kuho.

Naše pleme na ta način tu živi že dolgo časa, vendar so se zaradi spremenjenega vremena nekateri ljudje morali preseliti v mesto in si skušali poiskati delo.

Slišal sem, da boste (v šoli) poslušali mojo zgodbo. Nihče v moji družini in tudi večina mojih prijateljev ni nikoli hodilo v šolo.** Jaz sem preveč zaposlen s skrbjo za koze, moja sestra pa je ves dan zaposlena s prinašanjem vode, pripravo hrane za družino in čiščenjem hiše. Moje upanje za prihodnost je, da bom lahko živel kot član plemena Turkana. Moj oče meni, da bo dežela postajala še sušnejša in da bo življenje postajalo še težje. Vendar upam, da bomo našli drugačne poti pridobivanja vode in da se bo naš način življenja lahko nadaljeval.

Vaš Nangiro.

* V kulturi plemena Turkana rojstnih dni ne praznujejo kot pri nas. Ljudje ne prejmejo rojstnih potrdil, tako da nimajo uradnih potrdil o datumu rojstva.

** Nangiro ne zna ne brati ne pisati. Zgodbo je zapisal na terenu sodelavec Irske Karitas (Trocaire).

